

Sygn. akt II Ca 764/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Renata Tabor
Sędziowie:	SSO Elżbieta Siergiej SSO Grażyna Wołosowicz
Protokolant:	st. sekr. sąd. Ewa Bagieńska

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2013 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa J. S. i M. S. (1)

przeciwko (...) Spółce Jawnej z siedzibą w S., M. K. (1) i M. K. (2)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 23 maja 2013 r. sygn. akt I C 2640/(...)

I. **oddala apelację;**

II. **zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz powodów solidarnie kwotę 1200 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Powodowie J. S. i M. S. (1) wnieśli pozew przeciwko (...) Spółce Jawnej w B. k/K., M. K. (1) oraz M. K. (2), w którym domagali się zasądzenia solidarnie od pozwanych na rzecz powodów kwoty 35.000 złotych tytułem części wynagrodzenia za bezumowne korzystanie przez (...) Spółkę Jawną z nieruchomości powodów położonej w obrębie (...) wsi H. Gmina Z., w skład której wchodzi działki o numerach geodezyjnych (...), dla których Sąd Rejonowy w Białymstoku IX Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgi wieczyste o numerach: (...) i (...) o łącznej powierzchni 0,4926 ha. Ponadto wnieśli o zasądzenie od pozwanych solidarnie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Pozwani (...) Spółka Jawna w B. k/K., M. K. (1) oraz M. K. (2) wniosli o oddalenie powództwa oraz obciążenie powodów kosztami procesu.

Wyrokiem z dnia 23 maja 2013 r. Sąd Rejonowy w Białymstoku zasądził solidarnie od pozwanych solidarnie na rzecz powodów kwotę 10 224,95 zł, w pozostałym zakresie powództwo oddalił i zniósł wzajemnie koszty postępowania. Ponadto nakazał zwrócić ze Skarbu Państwa solidarnie na rzecz powodów J. S. i M. S. (1) kwotę 6,26 zł tytułem części niewykorzystanej zaliczki.

Sąd I instancji ustalił, iż w dniu 25 marca 2010 roku M. S. (1) i J. S. kupili od B. K. i M. K. (2) współników (...) Spółki Jawnej z siedzibą w B. k/K. nieruchomość zabudowaną budynkiem warsztatowym i wiatą o konstrukcji stalowej wraz z infrastrukturą CO, wodnokanalizacyjną i elektryczną, instalacją pneumatyczną. Nieruchomość jest ogrodzona ogrodzeniem stalowym. W jej skład wchodzi działki oznaczone numerami geodezyjnymi (...) o łącznej powierzchni 0,4926 ha, położone w obrębie (...) – wsi H., gmina Z.. Cena sprzedaży wynosiła 470.000 złotych. Termin wydania nieruchomości strony określiły do dnia 17 kwietnia 2010 roku. Strony ustaliły przy podpisywaniu aktu notarialnego, że pozwani opuszczą nieruchomość do końca kwietnia 2010r., z jednoczesnym zastrzeżeniem, że w okresie tym na nieruchomość zaczną się sprowadzać powodowie. W kwietniu na nieruchomość weszli powodowie i jednocześnie trwało wyprowadzanie się z niej pozwanych. Opuszczanie przez nich pomieszczeń wydłużało się. Pomieszczenia były opróżniane z maszyn i sprzętów sukcesywnie. Na nieruchomości znajdowały się:

1. Wiata stalowa odkryta wolnostojąca z portiernią o powierzchni 172m²;
2. Wiata stalowo – murowana o powierzchni 281m², podzielona na 2 części w jednej z nich ustawiona była gilotyna do dnia 30.05.2010 r.;
3. Hala przemysłowa o powierzchni 600 m². W niej znajdował się duża ilość maszyn i z tego pomieszczenia zaczęto stopniowo wywozić maszyny, trwało to do 17.06.2010. Dodatkowo w hali tej znajdowały się pomieszczenia z funkcją socjalną na parterze o powierzchni 126m² i z funkcją biurową na parterze (46m²) i piętrze (176m²), które zostały opuszczone do 22.07.2010r.;
4. Hala magazynowa o powierzchni 400m² opuszczana sukcesywnie, ostatecznie do dnia 22.07.2010 r.;
5. Wiata stalowa odkryta o powierzchni 190m².

M. S. (1) i J. S. wzywali B. K. i M. K. (2) współników (...) Spółki Jawnej z siedzibą w B. k/K. do usunięcia gilotyny, jako utrudniającej korzystanie z nabytego budynku warsztatowego i wiaty, a nadto wezwali ich do uiszczenia czynszu za bezumowne korzystanie ze stanowiących ich własność pomieszczeń. W czasie wymiany korespondencji również pozwani wzywali do wydania gilotyny i umożliwienia demontażu budynku w celu usunięcia tej maszyny.

W dniu 30 maja 2011 roku, w toku procesu o nakazanie usunięcia gilotyny w sprawie I C 137/11 prowadzonego przed Sądem Rejonowym w Białymstoku, współnicy (...) Spółki Jawnej usunęli gilotynę z nieruchomości M. S. (1) i J. S..

Biegły M. S. (2) po przeprowadzeniu oględzin nieruchomości gruntowej zabudowanej o nr ewid. działki gruntowej nr (...) o łącznej powierzchni 4926 m² położonej w H. (B.) gm. Z., mając na uwadze jej cechy w postaci: lokalizacji, dostępności, stanu technicznego budynku, powierzchni użytkowej działki, w sporządzonej w dniu 21.03.2013. roku opinii ustalił wartość wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości gruntowej za okres od kwietnia 2010r. do maja 2011r. i wskazał, że wartość czynszu dzierżawnego netto za całą nieruchomość (bez wydatków eksploatacyjnych) wynosi 6 767 zł miesięcznie. W treści opinii biegły wskazał czynsz dzienny dla poszczególnych pomieszczeń zlokalizowanych na nieruchomości.

Sąd I instancji zaznaczył, iż w wydanym w dniu 09.12.2011 r. wyroku w sprawie I C 137/11 przesądzono o odpowiedzialności pozwanych z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości powodów i przyjęto, że po jej

sprzedaży i po upływie terminu wydania nieruchomości pozwani byli posiadaczami nieruchomości w złej wierze. Sąd I instancji zaznaczył, iż nie jest związany ustaleniami faktycznymi i poglądami prawnymi wyrażonymi w uzasadnieniu orzeczenia zapadłego w sprawie I C 137/11 Sądu Rejonowego w Białymstoku i w związku z tym przeprowadził postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia okresów bezmownego korzystania z nieruchomości powodów.

Sąd I instancji zaznaczył, że strona powodowa wnosząc o zasądzenie kwoty 35 000 zł dochodziła wynagrodzenie za korzystanie przez pozwanych z:

1. hali o powierzchni 800m² przez okres 3 miesięcy;
2. hali o powierzchni 400m² przez ok. 5 miesięcy;
3. pomieszczeń biurowych o powierzchni 352m² przez okres ok. 4 miesięcy;
4. pomieszczenia z gilotyną do blach przez okres roku do dnia 30 maja 2011 r.

Sąd I instancji wskazał, iż materiał dowodowy w postaci zeznań świadków, stron i dowodów zgromadzonych w aktach sprawy I C 137/11 był w zakresie okresów korzystania przez pozwanych z poszczególnych pomieszczeń nieprecyzyjny. Porównując twierdzenia stron i zeznania świadków z poprzedniej i obecnej sprawy Sąd Rejonowy doszedł do wniosku, iż budzą one wątpliwości. Dlatego okres posiadania poszczególnych pomieszczeń przez pozwanych określił w oparciu o pierwsze wezwanie do zapłaty skierowane przez powodów do pozwanych i wskazane tam terminy, gdyż zostało ono sporządzone na przełomie listopada i grudnia 2010r., czyli w stosunkowo niewielkim odstępnie czasowym od przekazywania poszczególnych pomieszczeń. Za datę początkową do ustalania wynagrodzenia z tytułu bezmownego korzystania z nieruchomości Sąd Rejonowy przyjął koniec kwietnia 2010 roku, gdyż taki termin wydania nieruchomości został ostatecznie określony zgodnie przez strony.

Wysokość czynszu możliwego do uzyskania w przypadku wynajmu przedmiotowej nieruchomości Sąd Rejonowy ustalił posiłkując się opinią biegłego sądowego z zakresu szacowania nieruchomości M. S. (2), która nie była kwestionowana przez strony. Do obliczenia należnego wynagrodzenia Sąd ten przyjął:

1. Powierzchnię hali przemysłowej o powierzchni 600m². Strona powodowa nie wykazała bowiem istnienia hali o powierzchni 800m². Biegły sądowy sporządzający opinię w obu sprawach zinwentaryzował obiekty znajdujące się na tej nieruchomości i ustalił, że największa hala na nieruchomości ma powierzchnię 600m². Taki zapis znajdował się w opinii biegłego w aktach sprawy I C 137/11, jak i w opinii sporządzonej przez biegłego w niniejszej sprawie i nie był przez strony kwestionowany. Budynek ten jest wprawdzie połączony z wiatą stalowo – murowaną o powierzchni 281m², lecz suma powierzchni obu obiektów (881 m²) przekracza powierzchnię opisywaną przez powodów. Ponadto w części tej wiaty trzymana była gilotyna. Co do okresu posiadania powód wskazywał, że była ona opróżniona w końcu lipca 2010r., pozwany twierdził, że do końca kwietnia, a w całości opróżniono ją około 15 maja. Świadkowie podawali okresy od końca kwietnia do połowy lipca. W wezwaniu do zapłaty spisany przez pozwanych określono datę „do 17.06.2010.” Sąd Rejonowy przyjął zatem okres od 01.05.2010. do 17.06.2010., tj. 48 dni x stawka dzienna czynszu dla tej hali - 112,80 zł = 5 414,40 zł.
2. Hala magazynowa o powierzchni 400m². Powód wskazywał, że pozwani opuścili ją w końcu września, pozwany twierdził, że nastąpiło to w kwietniu, a ostatnie maszyny wywieziono w końcu maja. Świadkowie podawali, że maszyny stały jeszcze w maju, w maju były przeciągane, inni podawali, że pomieszczenia opuszczane były latem, a nawet we wrześniu. W wezwaniu do zapłaty określono datę do 22.07.2010. Sąd Rejonowy przyjął zatem okres od 1.05.2010. do 22.07.2010. tj. (31+ 30+22) 83 dni x stawka dzienna czynszu dla tej hali - 75,20 zł = 6 241,60 zł.
3. Pomieszczenia socjalno - biurowe o powierzchni 348 m² (z ustaleń z opinii biegłego: 126 m²+ 46m²+176m²). Powód wskazywał na opuszczenie ich z końcem sierpnia, pozwany podawał datę 17.04.2013, w innym miejscu twierdził, że trwało to do końca maja. Świadkowie podawali: w maju były zajęte, opróżnione około lipca, inni, że dopiero we

wrześniu. W wezwaniu do zapłaty strona powodowa wskazała datę do 22.07.2010. Do rozliczenia przyjęto zatem okres od 1.05.2010. do 22.07.2010. tj 83 dni x stawka dzienna dla tych pomieszczeń 13,2 zł (suma 6,5 zł i 6,7 zł) = 1095,60 zł.

4. Pomieszczenie magazynowe z gilotyną zajmowane było najdłużej. Bezsprzeczne było, że maszynę tę usunięto z pomieszczenia dopiero 30.05.2011. Wątpliwości budziła powierzchnia pomieszczenia, jaką ona zajmowała. Strony zgodnie przyznały, że zajmowała ona jedynie część wiaty stalowo-murowanej o powierzchni 281m². Powód wskazywał na jej większą część, pozwany na mniejszą. Powód nie wykazał, że stała ona w większym pomieszczeniu, przyjęto zatem powierzchnię pomieszczenia 98m². Pozwani podnosili, że nie mieli możliwości usunięcia maszyny, bowiem wiązało się to z koniecznością rozebrania dachu, na co nie zezwalał powód. Gdyby jednak pozwani zachowali termin przyjęty w akcie notarialnym, w okresie gdy władali powyższą nieruchomością, mogli to uczynić bez przeszkód. Przewlekając usunięcie maszyny do czasu, gdy na nieruchomość weszli powodowie, sami narazili się na koszty związane z przedłużonym korzystaniem z pomieszczenia przez nią zajmowanego. Dlatego Sąd Rejonowy policzył okres od 01.05.2010. do 30.05.2011. tj. 395 dni x 3,73 zł (stawka dzienna dla części 98m²) = 1473,35 zł.

Suma wszystkich pozycji wyniosła 14.224,95 zł, co po pomniejszeniu jej o kwotę 4.000 zł zasądzoną w postępowaniu I C 137/11 dało 10.224,95 zł i taką kwotę Sąd I instancji zasądził solidarnie na rzecz powodów na podstawie art. 224 § 2 k.c. w zw. z art. 225 k.c. oddalając powództwo w pozostałym zakresie. O kosztach procesu orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. znosząc je wzajemnie, zaś niewykorzystaną część zaliczki zwrócił powodom na podstawie art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2010.90.594 j.t.).

Powyższy wyrok zaskarżyli apelacją pozwani w całości zarzucając mu:

- 1. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez powierzchowną analizę materiału dowodowego i oparcie wyroku jedynie na podstawie wezwania do zapłaty wystosowanego przez powodów do pozwanych jako reakcja na wezwanie pozwanych do umożliwienia im usunięcia gilotyny z pominięciem zeznań świadków i dokumentów poświadczających usunięcie pozostałych urządzeń pozwanych już w maju 2010 roku,***
- 2. obrażę art. 100 k.p.c. poprzez zniesienie wzajemne kosztów procesu, podczas gdy powodów należy uznać za stronę, która przegrała proces, albowiem w stosunku do żądania pozwu uzyskała jedynie 29% żądania.***

Wskazując na powyższe wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powodów kosztów procesu wraz z kosztami za postępowanie w I i II instancji.

SĄD OKRĘGOWY ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu I instancji i przyjmuje je za własne, jak też w całości aprobuje motywy, jakie legły u podstaw zaskarżonego rozstrzygnięcia. Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia przepisów prawa procesowego, jak też w sposób prawidłowy rozliczył między stronami koszty procesu. Zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego jest trafny, choć sporządzone do niego uzasadnienie jest niepełne, pozbawione szczegółowej analizy zeznań świadków przesłuchanych na okoliczność ustalenia, kiedy i jakie urządzenia usunięto z nieruchomości powoda. Tym niemniej wnioski wysunięte przez Sąd I instancji są prawidłowe, a zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. jest chybiony.

Analiza zeznań świadków przesłuchanych w niniejszej sprawie w kontekście zeznań tych samych świadków (poza świadkiem J. M. K. przesłuchanym wyłącznie w niniejszej sprawie) przesłuchanych w sprawie o sygn. akt I C 137/11 Sądu Rejonowego w Białymstoku prowadzi do wniosku, iż Sąd I instancji ustalając okresy bezumownego korzystania trafnie przyjął okresy wykorzystywania pomieszczeń (poza pomieszczeniem zajęтым przez gilotynę) wskazane w

wezwaniu do zapłaty złożonym do akt sprawy I C 137/11 Sądu Rejonowego w Białymstoku. Skarżący podnosili, iż opróżnienie pomieszczeń nastąpiło do końca maja 2010 roku, za wyjątkiem pomieszczenia zajmowanego przez gilotynę, co ich zdaniem wynika z zeznań świadków. Podkreślenia wymaga jednak, iż zeznania złożone przez świadków w obu sprawach są rozbieżne, poza zeznaniami świadka Z. W. przesłuchanego na wniosek powodów. Świadek ten w obu sprawach wskazywał na te same terminy opuszczenia pomieszczeń. Mianowicie w niniejszej sprawie świadek Z. W. zeznał, iż w dużej hali pracownicy powoda zaczęli pracować od połowy lipca, niższa hala była wolna około września, a pomieszczenia biurowe i socjalne były zajęte do września. Również z zeznań złożonych przez tego świadka w sprawie o sygn. akt I C 137/11 wynika, że główny lokal został opróżniony z maszyn do wakacji 2010 roku, jedna hala została opuszczona do końca lipca 2010 roku, zaś część biurowa i inne pomieszczenia były opuszczane po wakacjach, we wrześniu, a pozwani wywozili maszyny i nie pamiętał, kiedy dokładnie hale zostały opróżnione. Natomiast w sprawie o sygn. akt I C 137/11 zeznał, iż główna hala została opróżniona około czerwca, a druga hala około lipca 2010 roku, co podważa miarodajność zeznań świadka złożonych w niniejszej sprawie jeśli chodzi o okres opróżnienia pomieszczeń określony na maj 2010 roku.

Choć świadek P. P. zeznając w niniejszej sprawie wskazał, iż duża hala została opuszczona na przełomie kwietnia i maja 2010 roku, zaś druga hala i pomieszczenia biurowe w maju 2010 roku, to w końcowej części zeznań podał, iż pozwani przez całe lato wywozili maszyny i nie pamiętał, kiedy dokładnie hale zostały opróżnione. Natomiast w sprawie o sygn. akt I C 137/11 zeznał, iż główna hala została opróżniona około czerwca, a druga hala około lipca 2010 roku, co podważa miarodajność zeznań świadka złożonych w niniejszej sprawie jeśli chodzi o okres opróżnienia pomieszczeń określony na maj 2010 roku.

Sąd Okręgowy nie dał wiary zeznaniom złożonym przez świadków M. O., E. Z., G. S. i J. M. K. – pracowników pozwanych.

Świadek M. O. przesłuchany w niniejszej sprawie zeznał, iż duża hala została opróżniona do końca maja, a mniejsza nie wiedział kiedy, gdyż nie zajmował się wywożeniem z niej maszyn. Nie wiedział również, kiedy opróżniono pomieszczenia biurowe. Z zeznań tych wynika jednak, że mniejsza hala była opróżniana w późniejszym czasie, gdyż na datę opróżnienia dużej hali pozostałe pomieszczenia były zajęte. W sprawie o sygn. akt I C 137/11 Sądu Rejonowego w Białymstoku świadek ten zeznał natomiast, iż jedna hala została opróżniona z maszyn do maja 2010 roku, a pozostałe pomieszczenia nie wiedział kiedy.

Zeznania złożone przez świadka E. Z. są sprzeczne, ponadto świadek zasłaniał się niepamięcią. Jak zeznał, maszyny z hali głównej zostały wywozzone do końca maja, być może wcześniej, bądź później, w dalszej zaś części zeznań podał, iż wszystkie pomieszczenia zostały opróżnione po maju. W sprawie o sygn. akt I C 137/11 Sądu Rejonowego w Białymstoku zeznał zaś, iż maszyny z hali głównej zostały usunięte w maju 2010 roku, również w maju 2010 roku został opróżniony magazyn. Jednocześnie świadek ten nie pamiętał, czy wywoził narzędzia z magazynu również we wrześniu 2010 roku, nie pamiętał, czy usuwał narzędzia z magazynu w lipcu 2010 roku, czy w sierpniu.

Zeznania świadka G. S. Sąd Okręgowy uznał za nieprzydatne dla rozstrzygnięcia, gdyż świadek był na nieruchomości jedynie dwa dni i zajmował się przeciąganiem jedynie części maszyn z hali. Jak zeznał w niniejszej sprawie, tylko przez dwa dni w połowie maja opróżniał halę z maszyn. Z zeznań świadka G. S. złożonych w sprawie o sygn. akt I C 137/11 Sądu Rejonowego w Białymstoku wynika również, że świadek przeciągał jedynie część maszyn i nie wiedział nic na temat opróżniania pomieszczeń z innych maszyn, gdyż na nieruchomości pracował tylko dwa dni.

Na jeszcze inne daty opróżnienia pomieszczeń wskazywał świadek J. M. K.. Zgodnie z zeznaniami tego świadka złożonymi w rozpoznawanej wszystkie pomieszczenia, w tym hala, pomieszczenia biurowe i magazyn, poza pomieszczeniem zajmowanym przez gilotynę, zostały opróżnione do końca czerwca 2010 roku, co pozostaje w sprzeczności z zeznaniami pozostałych świadków. W konsekwencji zeznania te, jako niemiarodajne, nie mogły stanowić podstawy ustaleń faktycznych.

Co do faktury VAT nr (...) z dnia 28 maja 2010 roku na wynajem żurawia, na którą powołują się skarżący w apelacji należy wskazać, iż dokument taki nie został złożony ani do akt niniejszej sprawy, ani do akt sprawy I C 137/11. Brak

jest zatem dokumentu potwierdzającego fakt użycia ciężkiego sprzętu do opróżnienia pomieszczeń. Ponadto z zeznań świadków wynika, że maszyny były usuwane nie tylko przy pomocy ciężkiego sprzętu, lecz także ręcznie, a ponadto przy użyciu wózków widłowych.

Wbrew przekonaniu skarżących faktura VAT nr (...) z dnia 28 maja 2010 roku na sprzedaż urządzeń nie stanowi dowodu na okoliczność opróżnienia w maju 2010 roku wszystkich pomieszczeń, poza pomieszczeniem zajmowanym przez gilotynę. Faktura ta (k. 82 akt IC 137/11) potwierdza sprzedaż jedynie pieca hartowniczego i prasy, tymczasem pozwani zajmowali szereg pomieszczeń, w których znajdowała się znaczna ilość maszyn i urządzeń, jak też innych sprzętów, a z zeznań świadków nie można wyprowadzić wniosku, że proces opróżniania pomieszczeń faktycznie zakończył się w maju 2010 roku.

Twierdzenia zawarte w apelacji, zgodnie z którymi powodowie nie wyrażali zgody na usunięcie gilotyny, co miało opóźnić datę opróżnienia pomieszczenia zajmowanego przez gilotynę, nie zostały wykazane ani w prawomocnie zakończonej sprawie o sygn. akt I C 137/11 Sądu Rejonowego w Białymstoku, ani w niniejszej sprawie.

W tym stanie rzeczy ustalenia faktyczne Sądu I instancji i oparte na nich wnioski należy uznać za prawidłowe.

Za chybiony należy uznać zarzut naruszenia art. 100 k.p.c. polegający, zdaniem skarżących, na nieuzasadnionym wzajemnym zniesieniu między stronami kosztów procesu. Wprawdzie powodowie wygrali jedynie w 29 %, niemniej jednak rozliczenie kosztów procesu poniesionych przez obie strony stosownie do wyniku sprawy prowadzi do wniosku, że przypadające na każdą ze stron koszty procesu odpowiadają w przybliżeniu kwotom, które zostały w rzeczywistości przez nie wydatkowane. Dysproporcja ta jest nieznaczna, gdyż wynosi 70,54 złotych, która to kwota należałaby się powodom przy stosunkowym rozdzieleniu kosztów procesu. W konsekwencji Sąd I instancji był uprawniony do tego, by nie zasądzać tej niewielkiej różnicy na rzecz powodów, lecz orzec o zniesieniu wzajemnie kosztów procesu między stronami.

Mając powyższe na uwadze orzeczono na podstawie art. 385 k.p.c., jak w sentencji.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. z uwagi na wynik postępowania w drugiej instancji. Wysokość tych kosztów ustalono zgodnie z § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490 j.t.).